

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workers' Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.

Post Office Address: TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF

Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen.

Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Suuri petos Englannin työväenliikkeessä

Yksi mustimpia tekoja työväenliikkeessä oli Englannin kolmioliton sihteeri Thomasin petos lakkoutuneita kivihiilenkaivajia kohtaan. Tämä toisen internationalen yksi pääpöytätehtiin parhaimman palveluksen säikähtäneelle Englannin kapitalistiluokalle, pelastaen sen pulasta silloin kun mailman kai suurin järjestynyt työläisarmeija oli astumassa voiton tielle.

Englannin työväestön kokemus antaa taas uuden opetuksen kuinka välttämätöntä työväenluokalle on tehdä jyrkkä pesäero kaikista sosialismin nimellä ratsastavista opportunistisista johtajista.

Ne, jotka tunsivat Thomasin entisen toiminnan, tiesivät näin käyvän heti kun ratkaisun hetki tulee esille keltaisten johtajien suurisuudesta tohinasta huolimatta. "Olimme pettureita jos tässä suuressa kysymyksessä luopuisimme mainareista,"anoi ylvästellen yksi kolmioliton noskelaisista Harry Gossling Englannin pääministerille. Oletus toteutui kuitenkin kirjaimellisesti. Samalla kun rautatieläisten ja kuljetustyöläisten johtajat uhkaillivat suurlakolla, ellei hallitus taivu kivihiilenkaivajien vaatimuksiin, he kaiken aikaa hiljaisuudessa valmistuivat pettämään kivihiilenkaivajat. Julkisuudessa puhuivat solidaarisuudesta mainarien asialle, mutta yksityisissä keskusteluissa kylvi epäluottamusta ja hajaannusta. Mainarit luottivat heidän julkisiin lausuntoihinsa, suuret joukot innostuivat suurlakoon, viela kolmioliton toimeenpanevan komitean tavalliset jäsenet olivat siinä uskossa vielä lakkoperutuksen aattona, että yleislakko varmasti aletaan. Mutta sillä hetkellä oli petossuunnitelma jo valmiiksi haudottu. Sen hautojana ja toteuttajana oli Thomas, Toisen Internationalen kansainvälisen neuvoston jäsen.

Rautatieläisten ja kuljetustyöläisten johtajat, Thomas ja Williams tahalla koettivat estää lak-

kosuunnittelujen toteuttamista. Pienimilläänkin tavalla ei keskukselta taholta toessa innostettu ja valmistettu joukkoja taistelun. Niinpä esimerkiksi oli suunniteltu valmiiksi elintarpeiden jakosuunnitelma lakon ajaksi, mutta sitä ei edes esitetty keskusneuvostoh lakkokokoukselle.

Thomas ei olisi antanutnukko suurlakkohommaan, mutta mainarien jyrkkyys ja järjestöjen mielipide pakotti hänet vastahakoisesti mukaan. Koetti loppuun asti saada mainareita vielä neuvotteluihin hallituksen kanssa, mutta epäonnistuttuaan siinä antoi lakkopuumin runnata automaattisesti, jäaden itse odottamaan sopivampaa tilaisuutta perääntymiselle.

Kun sitten k-hallituksen parlamenttikomitea, työväenpuolueen toimeenpaneva komitea ja eri työväenyhmien parlamenttikomitea pitivät yhteiskokouksen, neuvottellessaan sovinnon mahdollisuudesta lakon aattona, teki Hodges, hiilenkaivajien sihteeri, suuren tuhmuuden vastatessaan parlamenttikomitean tekemään kysymykseen, että hiilenkaivajien olisi tyydyttävä parhaimpaan palkkaan mikä olisi saatavissa ja luovuttava vaatimuksestaan kaivosten kansallistuttamisesta. Hodges teki tyhmyytensä Thomasin vaikutuksesta ja samalla Thomas, käyttäen tilaisuutta hyväkseen, ilmoitti kokouksessaan hallituksen parlamenttille, että hänenkin "vaatimattoman mielipiteensä mukaan kivihiilenkaivajien olisi luovuttava kaivosten kansallistuttamisvaatimuksesta."

Kun kerran kivihiilenkaivajien johtaja oli tehnyt sellaisen tyhmyyden lakon aattona, syntyi kivihiilenkaivajien edustajien keskuudessa tavaton hämminki. Hodgesilta vaadittiin selvitystä ja kun ei hän voinut puolustautua, jätti hän erohakemuksensa mainarien toimeenpanevalle komitealle. Mainarien toimeenpaneva komitea luotti silloin vielä täydellisesti kolmioliton, lainkaan käsittelemättä, että Hodgesin menettely oli tahallaan suunniteltu. Hodgesin menettelyä käyttivät Thomas ja Williams heti kuljetustyöläisten ja rautatieläisten toimeenpanevan neuvoston kokouksessa. Kivihiilenkaivajien toimeenpaneva komitea ei tahtonut perääntyä, ja antoi siitä tiedon kuljetustyöläisten ja rautatieläisten edustajille, mutta sillä välin olivat jo keltaiset johtajat Williams ja Bevis pelottaneet sanottujen järjestöjen toimeenpanevan neuvoston perääntymään. Thomas kontrolloi täten syntyneessä psykologisessa tilanteessa, jota tahallaan oli valmistettu, näitä arkoja neuvoston jäseniä ja yleislakkokutsuun päättiin peruuttaa. Päätös tehtiin juuri sillä hetkellä kun koomushallitus Downing-kadulla yleislakouhusta säikähtäneenä piti neuvottelua tehdeksen viime hetkellä mainareille myönnö-

tyksen. Tiedossa on, että Englannin hallitus oli tosi hädässä, että yleislakko pelotti sitä ainakin yhtä paljon kuin keltaisia työväenjohtajia. Mutta hallituksen ei tarvinnut tehdä myönnöksiä. Thomas oli sen pelastanut suurimmasta pulasta, mihin se vielä oli joutunut maan työväestön yksimielisyyden edessä koko maan historiassa.

Kolmioliton syvät joukot odottivat jännittyneenä tietoa johtajien viimeisen neuvottelukokouksen päätöksestä. Joukot olivat valmiit koitokseen. Mutta rautatieläisten ja kuljetustyöläisten toimeenpanevien neuvoston petollinen päätös pidätettiin tahalla joutumasta joukkojen tietoon, kunnes nämä saivat vasta kapitalistisista lehdistä nähdä, sen jälkeen kun yleislakon johtajien pitämä alkoi, että mitään yleislakkoa ei tulekaan. Viivyttämällä tiedonantoa petolliset johtajat tahtoivat täten estää joukkojen yksityisten lakkoihin puhkeamisen. Kun päätöksestä tuli lopullisesti tieto, oli hämmennys sellainen, ettei joukkojen yhteistoiminnasta voinut syntyä mitään. Sen lakkoinnustus oli johdon taholta täydellisesti halpaannut.

Esimerkkinä mainittakoon, että autonajurien järjestö oli kokoontunut valmiiksi Lontooseen kuulemaan uutisia edustajaltaan Ben Smithiltä, jonka oli määrä puhua tunti sen jälkeen kun kolmioliton toimeenpanevan neuvoston kokous loppuu. Mutta Ben Smith ei uskaltanut ilmaantua työläisten eteen selittämään päätöstä.

Tällä tavalla tuhottiin paljon lupaava Englannin Kolmiolito, ehkä mailman voimakkain työväenjärjestö, joka mahdolliaan kerran esti Englannin hallituksen uudelleen syöksymästä sootaan. Eikä kukaan ole edes kukkasia laskenut sen haulalle. Sillä merkityksellä on se nyt. Mainarit jätettiin oman onnensa nojaan jatkamaan epätoivoista taisteluaan. Thomas karkasi täydelliseen kuulemasta katke- roituneen työväestön tuomiota. Amerikan lepäämästä ja odottamaan ukkosen tyntymistä megen toisella puolen. Täällä hän sai mahin astuessaan asianmukaisen kohtelun — nähdä suuren työläisjoukon vihämiehen mielenosoituksen rannassa, niin että täytyi poliisin turvissa pukahtaa automobiiliin ja luikkia tiehen.

Engl. aiotti yleislakko olemuksestaan olisi ollut vallankumouksellinen, se olisi voinut käynnistyä valtakysymykseksi, mutta tälle tielle eivät keltaiset johtajat uskaltaneet lähteä. Eivät uskaltaneet sentähden, että ehdottomasti olisivat pelkureita tai raukkoja, mutta sentähden että työväenasia ei ole heidän asian- ja he ovat suuripalkkaisia ammattijohtajia, varustetut porporvarin mailmakatsomuksella, ymmärtämättä työväen luokkajärjennän vallankumouksellista sisällystä. Kriittisenä aikana he

astuvat kapitalistien puolelle säännöllisesti, niin kuin kokemus on osoittanut kaikissa maissa.

Mailman työväenliikkeen tärkein kysymys onkin näitä petollisista johtajista vapautuminen ja tämä prosessi on nyt kaikkialla käynnissä. Siitä johtuu työväenliikkeiden näennäisen hajaannus kaikissa maissa, josta oikeistolaiset pitävät niin tavatonta melua. Mutta todellisuudessa on käynnissä mahtava vallankumouksellinen työväestön mobilisointi, kokoominen kintään kansainväliseen vallankumoustaisteluun. Englannin Kolmioliton johtajien petollisuus ja Kolmioliton hajaantumisen raivaa vain tietä tälle liikkeelle, ja uusi vaihe alkaa Englannin työväenliikkeessä, kuinka synkältä tilanteelta siellä nyt hetkellisesti saattaa näyttääkin. Niinkuin useimmat mannermaiden työläiset ovat saaneet katkeran opetuksen, samaten Englannin työväenluokka nyt oppii käsittelemään, että sen ensimmäinen velvollisuus on puhdistaa rivinsä petollisista johtajista ja lähteä taivaltamaan selvää vallankumouksellista tietä eteenpäin. Muuta vaihtoehtoa ei ole olemassa, jos työväki tahtoo vapautua sormallaisesta tilastaan.

VÄHÄT KULKJOITEN TURVALLISUUDESTA

Parhaillaan on kongressissa yrittäjäkäynnissä, jonka tarkoituksena on muokata La Folletten merimieslakia sellaiseksi, että laivojen omistajien ei tarvitsisi kiinnittää niin suurta huomiota matkustajien ja merimiesten turvallisuuteen kuin tällä kertaa. Nykyinen voimassa oleva merimieslaki hyväksyttiin kongressissa v. 1915 merimiesten järjestön 20 vuotisen taistelun jälkeen ja se on tullut kautta koko mailman merimiesten olosuhteiden standardiksi. Tätä lakia vastaan tehdyssä hyökkäyksessä on kautta mailman tunnettu laivojen omistajain järjestö kynsineen.

Laivojen omistajien asialla liikkuu edustaja Frank D. Scott, Michiganista, joka on kongressissa tehnyt muutoseisäksen merimieslain 14-teen kohtaan. Nykyisessä merimieslaissa määrätään, että amerikalaisen omistamissa laivoissa, jotka liikkuvat "Amerikan merillä, järjillä, lahdilla, tai salmissa," on oltava vissi ja tarkoin määritelty määrä pelastusvälineitä, lauttoja, pelastusrenkaita ja muita hengenpelastusvälineitä, joita on viime aikoina keksitty.

Nykyisessä kongressissa ratkaisua odottavassa esityksessä vaaditaan kongressia vapauttamaan laivojen omistajia näistä määräyksistä, "koska ne ovat kallista ja palauttamaan takaisin niihin puutteellisiin määräyksisiin, jotka sitä ennen olivat voimassa." Toisin sanoen matkustajien ja merimiesten hengen kustannuksella tehdyssä lakiesityksessä koetetaan "säätää" laivojen

omistajille joitakin tuhansia dollareita kutakin laivaa kohden, sillä mitäpää ihmishenki maksaa silloin kun voittojen saanti on kysymyksessä.

Ensi aluksi yritetään lakia saada muokatuksi mikäli suurten sisäjärvien laivakulku on kysymyksessä, mutta ei ole epäilemistäkään siitä, etteikö sitä heti sen jälkeen alettaisi saattaa voimaan myöskin valtamerille. Ensi aluksi koetetaan saada kongressilta lupaa vähentää turvallisuusvälineitä puolella nykyisestä määrästä ja siitähän sitä sitten voitaisi vähentää edelleenkin.

Mutta lakiesityksessä ei tyydytä vain pelkäämään turvallisuusvälineiden pienentämiseen, vaan samalla koetetaan siinä myöskin poistaa niitä määräyksiä, jotka koskevat ammattitaitoisten merimiesten, koneenkäyttäjien ja luotsien käyttöä laivajärjestyksessä. Tämä kohta on nimenomaan tähdätty merimiesten järjestöjä vastaan nykyisessä palkkastaistelussa. Jos merimiesten kelpoisuusehtoja pienennetään, niin saadaan suuremman mahdollisuuden alentaa palkkoja ja riittävien sattuessa värvätä rikkureita.

Lakiesityksessä on myöskin kohta, joka koskee suoraan järviäalueen liikennettä yksinomaan v. 1915:n laki rajoittaa aikaa, jonka kulussa laivajärjennettä saa aloittaa keväällä ja jatkaa syksyllä ja nämä rajoitukset johtuvat puhtaasti kysymyksessä olevien vesien vaarallisuudesta rajottuna aikana ja säädetään pitkin ja monta sataa ihmishenkeä maksaneen kokemusten perusteella. Laivojen omistajat eivät kuitenkaan pane mitään arvoa ihmishengelle: laivoistaan ei heidän tarvitse välittää, ne kun ovat vakutetut, ja siksi koetetaan tätäkin kohtaa säräke suurempien voittojen saannin turvaamiseksi.

Muuten on tämä laivain omistajien hyökkäys mitä tyypillisin ja kuvastaa selvästi sitä, että liikennettä ei käydä ihmisten ja liikenteen helpottamisen vuoksi, vaan yksinomaan siksi, että liikennettä välttämällä voidaan kiskoa voittoja. Asian laita on näet siten, että nykyäänkin voimassa oleva merilaki on perin puutteellinen. Se säätää näet, että jokaisella laivalla tulee olla pelastusvälineitä 20 pros. matkustajia kohden ja lauttoja 30 prosenttia kohden. Toisin sanoen tulkittuna tämä merkitsee, että laivojen omistajien tulee laivoilleen varata toiselle puolelle matkustajista ja merimiehistä pelastusvälineitä, mutta onnettomuuden sattuessa niillä on oikeus hukuttaa toiset puolet. Tämä näin rikoksellisen laimea määräys on laivakapitalisteille kauhistus ja siksi he vaativat itselleen laillista oikeutta saada hukuttaa ainakin 75 prosenttia eli kolme neljättä osaa matkustajista ja merimiehistä.

Liikkeenhoitajan Nurkka

Kirjallisuuskomiteat ja asiamiehet

Nyt kun työväki kaikissa maissa liikehtii voimakkaammin ja selväpiirteisemmin luokkapyrkimystensä saavuttamiseksi ja sosialismin toteuttamiseksi, kuin koskaan ennen, niin on välttämätöntä jokaiselle ajattelevalle työläiselle seurata kiinteästi työväen omia sanomalehtiä.

Toverin asiamiehet, älkää unhothako tätä tilaisuutta ja toimintavelvollisuuttanne tänä aikana. Meidän on joka hetki muistettava, että tietoisuus on luokkamme pelastus. Toveri on lännen suomalaisten työläisten sanomalehti. Toverista saavat työläiset lukea vääristelemättömät tiedonnot mailman työläisten taistelurintamalta, sentähden meidän on saatava Toveri menemään jokaiseen suomalaisen kotiin lähellä. — Siis terästyin mielin Toveria levittämään! nyt on toiminnan aika.

Olette saneet jo **Lasten Kevään 1921.** Lähtiessänne hakemaan Toverille uusia ja uudistuksia, älkää unhothako Lasten Kevät nippua ottaa myöskin mukanaan, siten säästättä paljon askeleita ja on suuremman kauppa mahdollisuudet. **Lasten Kevät 1921** on julkaisu, jota voi yllpeydellä tarjota työläislasten luettavaksi, siksi hyväisältöinen ja siisti ulkoasultaan sekä painotyön puolesta on tämän kevään lasten julkaisu. Niin, **Lasten Kevään** hinta on ainoastaan 25 senttiä.

MIKSI RAUTATIIET TUOTAVAT TAPPIOTA

Parhaillaan pohditaan ankarasti kysymystä: miten järjestää rautateiden menot niin, että ne tulevat kannattamaan itsensä. Kun rautatiekorporation presidentit saapuvat tutkijakomitean eteen, on niillä matkassaan kantamus dokumentteja, joilla koetetaan osoittaa, että mitään muu ei rautateitä pelasta kuin työläisten palkkojen tuntuva alentaminen, mihin tavallisesti myöskin lisätään rahtihintojen korottaminen, mikä vastaisi noin osapuolelta vajuudesta ja lopusta pyydetään liitohallitusta maksamaan "uhratuvaissille rautatienomistajille" joitakin satoja miljoonia korvauksia tappion peittämiseksi.

Tutkijakomitean toiminta ei kuitenkaan tavallisesti saa jatkua aivan häiriöttä, sillä silloin tällöin tulee niissä esiin jokin rautatiekapitalistien epämielinen soraäänä, jota on vaikeanlainen tukahduttaa. Tällainen soraäänä nostettiin äskettäin tutkinnossa, jossa käsiteltiin rautavasti New York Central rautatieyhtiön vaatimusta saada parilla kymmenellä prosentilla alentaa työläistensä palkkoja. Sen nostaja oli rautatieläisten veljesliittojen puolesta tutkimuksia tehnyt taloustieteilijä, Lauck, joka korviaan heristeleville kuulijoilleen teki seuraavan tapaisesta selostusta:

New York Central rautatieyhtiön pääomaa on turvotettu keuhkotekoisesti \$128,540,677.75 tarkoite laskien siitä päivästä lähtien, jolloin New York Central

— Mikä porvarillisella aikakaudella antaa erikoisen leiman, on työn antajan kylmä, persoonaton sulho työmieheen, niinkuin johonkin muuhun kappaleeseen tai tavarahan, jota samoin kuin muutakin kauppatavaraa hankitaan tuotantokustannusten lain mukaan. — Lassalle.

VALKOISEN SUOMEN KUSTANNUKSET

Jokainen Amerikan mantereella oleva suomalainen mielenkiinnolla seuraava olosuhteiden kehitystä Suomessa. Koska allaoleva artikkeli perin pohjin Suomen oloja selostaa kaikissa alastoimissaan, niin sen pituudesta huolimatta julkaisemme sen. Artikkelin on lainaus Suomen Työmiehestä:

Jokaisen porvarillisen valtion tunnusmerkillisimpiä piirteitä on se, että ne kaikki tulevat hirtittävän kalliiksi. Tämä johtuu siitä, että riistojärjestelmän sortokoneiston täytyy olla niin monimutkainen, ettei vaan työväestö väästeltä sitä välttämättä ja helposti sellaiseksi tajuaisi. Jota enemmän se tulee ylikäiseksi elimeksi, sitä kalliimmaksi sen täytyy tulla. Se näkyy olevan jokaisen häviävän valtiojärjestelmän kuulintuatu. Uuden ajan historia sen aivan kumoamattomasti todistaa. Tämän väitteen todistamiseksi tarvitsee vain viitata Ranskan historiaan 1700 luvun lopussa ja Venäjän historiaan viime vuosien lopussa ja kuluvan vuosisadan ensi kymmenenä.

Näihin esimerkkeihin rinnastaen Suomen valtion yhä ja huimaavasti kasvava menoja voi eduskunnan äänen hyväksymää valtion tulo- ja menoaivotta käsittelemättömän suurine loppunumeroineen katsella tulevaisuuden uskoaan kadottamatta. Köyhällisen päämäärän kannalta katsoen ilmeisesti jokaisessa kasvavassa menoerässä askel eteenpäin. Sillä tulo- ja menovirran jokainen luokka ja luku yhä paisuvalta voimalla puhuu vakuuttavaa kieltään nykyistä "huusholia" vastaan. On ilmeinen ihme, ettei koko työväestö väästeltä tällaisesta havainto-opetuksesta huomaa, mikälainen "etuajensa suojelija" sillä porvariston valtiossa on.

On mitä suurimmassa määrässä olettavaa ja mielenkiintoista pysähtyä hiukan tekemään muutamia laskel-

mia valkoisen Suomen nykyisestä hinnasta. Siispä siitä, mitä se nykyisin kullekin työväestölle maksaa? Vakainaisen ja ylimääräisen vuoden 1921 tulo- ja menovirran yhteinen menojen loppusumma on, eduskunnan päätöksen mukaan,

2,239,104,405 — markkaa.

Suunnan suurimmat kokonaisuuksena on vaikea käsittää, jotta kukin voisi osuutensa tähän huomata, valaistakoon sitä tilastollisiin tietoihin perustuvilla laskelmillä.

Vuoden 1910 lopussa oli ammatissatoimivia 43 pros. väestön koko lukumäärästä. Tähän sisältyvät kaikki, joilla vain jokin ammatti on. Siis kauppaalat, poliisit, keimottelijat jne. suuri joukko ihmisiä, jotka ovat kaikkana tuottavasta työstä. Vuoden 1918 lopussa oli Suomen väkiluku kirkonkirjojen mukaan 3,331,814 henkeä. Eedellyttäen, että ammatissa toimivien prosenttiluku on pysynyt samana, lissantynyt se ei ainakaan ole, saamme heidän lukumääräkseen 1,432,689 henkeä. Kuten jo huomautettiin, kuuluu näiden joukkoon suuri määrä ihmisiä, joiden osuus työhön, ja varsinkin tuottavaan työhön on aivan nimellistä laatua. Vaikka nyt otammekin kaikki mukaan, jottei seura tule liian pieneksi, tulee kuitenkin kannattavaksi tämän vuosisadan valtion menoerästä 1,562 mk. 97 p. Siis hyvä kuukauspalkkia valtiolle vuoden tuloista.

Todellisuudessa tulee raskaus vielä suuremmaksi välttämättä tuottavassa työssä mukana olevilla. Heidän näet täytyy työllään tehdä mahdolliseksi ei ainoastaan verojen maksu suurelle osalle mukaankalasteista vaan myös koko heidän elämänsä viime kädessä raskaita kantamaan joutuvien joukko suuresti pienenee ja siis osuus suurenee. Loppuksikin kaikki jää teollisuudessa, maanviljelyksessä

ja niihin välttämättä liittyvillä työaloilla työskentelevien kannettavaksi. Tällaisilla numeroilla tässä suhteessa on vaikea esittää, mutta ei suuresti liioittele, vaikka kerton henkilökohtaisesti kannettavien rasitusten määrää osoittavan luvun kahdella.

Jos jaamme väestön nelihenkisiin ryhmiin, saamme tällaisia ryhmiä edellämäin v. 1918 väkiluvun mukaan 832,954.5. Näin jokoista nelihenkistä perhettä kohti tekemät vuoden 1921 valtion menot

2,688 mk. 17 p.

Joku voisi väittää, että tuollainen jako nelihenkisiin ryhmiin on aivan mielivaltaisen. Mutta sitä se ei ole. Katsotaan. Ensiksi. Perhe, jossa on isä, äiti ja kaksi lasta ei ole keskiarviseksi perheeksi Suomen väestötoilija silmäläpäitään liian suuri. Pi-kemmin päänvasto. Ompa esitetty selkoja, joiden perusteella on taldotto väittää Suomessa viisi-joukuushenkistä perhettä keskiarviseksi. Toiseksi. Ottaen huomioon väestöön kuuluvat lapset, vanhuksent, virkamiehistöön, ylellisillä palvelijal, tyhjäntoimittajat jne. ei ole liika edellytetty, jos laskee kolme kulluttavaa henkilöä jokaisen välttämättä tuottavaa työtä tekevän kuukantennettavaksi. Todellisuudessa on edellytetty luku, kolme, pikemmin liian pieni kuin liian suuri. Tätä osoittaa v. 1910 lopussa suoritettu väenlaeuku perusteella tehty ryhmitys, josta mukaan ammatittomia oli 65 väestön koko lukumäärästä ja ammatissa toimivia vain 2.5. Näistä ammatissa toimivista suuri osa on, kuten jo huomautettiin, kokonaan ulkopuolella tuottavan työn, sen kannettavana. Näin ollen voimme edellä esitettyä jakoa pitää lähimain oikeana.

Ja se osoittaa, että jokainen täysin työkykyinen ja tuottavaa työtä tekevää saa maksaa yksistään valtion yläpitövuoden kuluessa 2,688 mk. 17 p. yhden vuoden kuluessa. Tavalla tai toisella se ainakin otetaan, vaikka ei

suoranaisena verona joutuisikaan sitä maksamaan. Jos nykyisyyden on raskasta, niin ei tulevaisuukaan hyvää lupaa. Kehityksen suunta verorasitukseen nähden on kulkemassa jyrkästi ylöspäin.

Osoituksena siitä, miten on "edistetty", esitetään tässä muutamia lukuja. Vuoden 1914 valtion menojen kokonaisuus oli 185.4 milj. markkaa, v. 1917 se oli 479.3 milj. markkaa, v. 1918 1,044.4 milj. markkaa, v. 1920 2,022.8 milj. mk. ja v. 1921 jo mainittu 2,239,104,405 markkaa. Vuoden 1914 menot on kuluvan vuoden menoarvio ehtinyt sivuuttaa 12 kertaa ja vuoden 1917 menoarvio verraten se on lähes viisiin kertainen. Vallankumousovuonna saatiin työväestöä talonpoika tappelemaan työläisiä vastaan sillä väheellä, että työläiset tahtoivat saattaa raskaita työväestöjen talonpoikien kannettavaksi. Työläiset lyötiin jätässä ovat tulokset! Kuka kintaa nyt rasitukset talonpoikaiväestön puolesta? Palkkatyöläiset eivät nillota! yksin kykene kantamaan ja kapitalistit ei tahdo kantaa. Suunpöytä rasitusten paino jää kuin jääkin työläisten ja talonpoikien kannettavaksi.

Valtion sälyttämien rasitusten lisäksi tulevat vielä yhä paisumistaan paksuvat kunnalliset verot. On laskettu, että kuluvan vuoden kunnallisarastukset tulisivat tekemään noin 10 prosenttia kokonaistuloista, siis yhden kymmenennen osan. Valtion ja kuntien yhteinen rasitus on määrää tasan jaettuna nelihenkisille perheille tulee näin ollen olemaan perhettä kohden 4,500—5,000 markkaa. Sihen lisäksi porvarillisen valtion etoijattien ja liittolaisten, papien ja lukkarien palkat. Siheen lisäksi se verotus, joka kohtaa perusosallisen asevelvollisuuden muodossa.

Vähävaraiset ja pienomistajat ovat todellakin näytymässä rasituk-

sien painon alla. Se tajutaan jo porvarillisissa piireissäkin. Niinpä oikeistolainen sanomalehti "Karjala" kirjoitti katsauksessaan vuoteen 1920 tämän vuoden alussa: "Tavattomasti lisääntyneet valtion tarpeet ovat pakottaneet jännittämään verojousen sangen tiukalle ja keksimään kaikkia mahdollisia keinoja verojen kasaamiseen saamiseksi. Puhutaan jo siitä rajasta, jonka yli verokurmitus ei enään voi mennä."

Näin porvarilehdtin.

Ja sen jälkeen on verokuormitus mennyt huimaavasti eteenpäin. On han lisäys tänä vuonna valtion menoihin viime vuoteen verrattuna 216.3 miljoonaa markkaa. Siis enempi kuin vuonna 1915 valtion kokonaismenot, jotka tekivät 198.9 miljoonaa markkaa. Lisäyksen täytyy siis tuntuu, kunhan tämän vuoden kustannukset tulevat suoritettaviksi. Tämän nyt kuluvan vuoden lopussa täytyy kai porvarilehdenkin sanoa vuosikatsauksissaan: "Verouusi on katkeamassa." Työväestöjen maksukyky tulee varmasti äärimmilleen puserretuksi. Niinpä ainakin sosiaalidemokraatti Väinö Vuolijoki — ja hän ei kai liioleja laskettele — eduskunnan puhelehenä tasavallan presidentille lausua: "Valtion menojen suuruus ja niiden peittämisiksi tarvittava raskas verotus ovatkin jo herättäneet koko maassa yleistä levottomuutta. Ja kuitenkin ei näy mitään loppua menojen ja verojen suunnattomalle kasvamiselle. Yhä uudelleen ja uudelleen täytyy koettaa keksiä mitään uudempia verotuskeinoja. Elintarpeet on verotettu, kaikki on verotettu: Ehkäpä ruvetaan historiallisien esimerkin mukaan verottaa maan ikkunaluovun mukaan, tai sitten kumotaan kieltolain ja ryhdytään valmistamaan ja myymään viinaa valtion laskuun. Valmistuksia tähän suuntaan jo tehdään porvarillisissa piireissä. Yleensä puhutaan kieltolain epäonnistuneena yrityksenä, erehdyskenä ja valtion

rahataloudelle turmiollisena toimenpiteenä. "Kruunun viina" on ennenkin korjannut konkurssin partaalla olevien hallitusjärjestelmien rahansioita. Jospa sitä yritetään melläkin?"

Rahantarve ainakin kasvaa. Suomen valtion tarpeisiin nykyisen järjestelmän vallitessa näkyy olevan liian vähän tuo, huimaava 2½ miljardia. Hallitus vaatii enempää. Sotailaitos vaatii muka puolustuskuo-toisemmaksi kehittämiseksi miljoonia, virkamiehet tarvitsevat kalliip ajan korotuksia j.n.e. j.n.e.

Jokaisen nelihenkisen perheen osaksi tuleva rasitus 2688 mk. 17 p. on liian vähän nyljetty. Tarve olisi si paljon suurempi. Noin pienellä nykyiokeudella ei kukaan tahdo uskoa kädä käydä tätä kansaa hallitsemään. Siinä äskeisen hallituspuolan todellinen syy. Vuoden lopussa saa eduskunta taas hyväksyä monisatamilliooniaisen lisämenoarvion. — Ja työväestö saavat ratkoa vaatteitensa napitkin voldakseen kerätä kokoon, mitä porvarillinen valtio syö.

Porvariston ainoana parannuskellona on uusien nsaamioitujen verotustapojen keksiminen. Tulleilla, ak-siiseilla y.m. samanluotoisilla nykykeinoilla koetetaan peittää ja peittää sekä saattaa mahdollisimman suuri osa rasituksesta vähävaraisten turvottamaksi kannettavaksi. Niinpä suunnitellaan kuluvana vuonna tul-leina kulluttajaväestöitä nyljettäväksi noin yksi neljäsosa, valtion kalliista menoista eli 535 miljoonaa mk. Viime vuonna tällä verotustavalla nyljettiin 428.8 miljoonaa markkaa ja v. 1919 242 miljoonaa markkaa. Viime vuosina ovatkin valtion menot olleet niin huimaavat, ettei ole mitenkään kyetty kansalta suoranaisesti puristamaan kaikkia menoja. Menojen peittämiseksi on turvaututtu "häätäisen viimeisen keinon", kuten sitä on porvarillisellakin taholla hyvin sattuvasi sanottu, ni-

mittään lainaamiseen. Valtiovelka joka vuoden 1917 lopussa oli 240.6 milj. mk. oli v. 1920 loppuun mennessä paisunut 1,971.3 milj. mk. Tämän siis jokoista maan asukasta kohti, syylläpöskien mukaan luettuna, 591 mk. Näin ollen jokainen nelihenkisen perhe saa vastata valkoisen Suomen valtiovelkaa 2,364 mk. Tämä valtiovelka osoittaa, ettei Marxin sanoja käyttäessäni, meillä kään "liikaverotus ole väliaikainen tapaus, vaan päänvasto pysyväinen periaate." Yhä paisuvia veroja lupaa siis porvaristo tulevaisuudessa, kuten tähänkin asti. Se koettava kylä joka vuosi sellittä suunnattomia menoja ja niistä johtuvia suunnattomia veroja vain (ilapäiseksi ilmi-öiksi "kapinasta" j.n.e. joutuneiksi. Mutta niin ei ole asianlaite. Menojen jatkuvaa suunnaton paisuminen todistaa, että se on "pysyväinen periaate", kuuluen ehdottomasti porvarillisen valtion olemukseen. Ja että menojen paisuminen tulee tulevaisuudessa jatkumaan, siitä on pantina lähes 2 miljardin suurunen valtiovelka. Nyt ei voida rasitusten alle näentyyviä vähävaraisia lohduttaa, edes niinkuin vielä v. 1915, jolloin puhuttiin Karjalan rikkauskien riistämisestä paisuvien menojen peittämisiksi.

"Kansan" oikeudeksi jää maksaa ja yhä maksaa, sekä kerran kerralla yhdessä hallituksen kanssa, mahdollisesti ensin hiukan tingityään, suunnittelevat ne muodot, joita noudattaneen verot työtätekeviltä helpommin saadaan puserretuksi ja riskattuksi valtioirvion kaikkineleivän ki-taan. Lisähyvityksenä siitä, että "kansa" tyytyväisesti maksaa, saa se ehkä vapaamielisten suunnitelman mukaan kansanäänestyksen kautta ilmaista vastaamalla joko jaa tai ei sen, tahtooko se edelleen voimassa-pidettäväksi kieltolain, vai tahtooko se juoda kruunun monopolioina. Porvarillisvapaamieliset nimittain